

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 10)

***/ Chuyện đời nay.**

3:13 khuya, May 24/2017

Tôi hôm qua định kết thúc câu chuyện về Kiều My, nhưng đau đầu quá. Chuyện điên của em cũng làm tôi muốn điên theo khi nhớ lại mọi thứ suốt từ năm 1995 trở đi.

Một phần khác cho sự đau đầu chính là tôi cứ mãi mê viết cho *người sống đã chết* đọc những câu chuyện về những *người-chết-dã-thực-sự-chết*, nên quên cả ngủ nghỉ ăn uống!

Mà, *những-người-chết-dã-thực-sự-chết*, Cha, Mẹ, em gái, em trai, giáo sư Ma Xuân Đạo, anh Nguyễn Ngọc Thùy, anh Thuận Văn Chàng đều là "*những người đã chết nhưng linh hồn chưa siêu thoát*"; vì vậy cứ vất vương trở về "*đòi sự sống qua chữ nghĩa TTBG*", khiến cái đầu bị đau hoài là vậy.

Căn nhà vắng lạnh. San đi làm ca đêm. Âu Cơ bỏ về VN một năm.

Còn lại trong nhà với tôi chỉ là một con mèo.

Mà lạ, con mèo này rất khôn, dáng điệu dàng thon thả, quán sát tôi, ai cũng phải nhận biết. Hễ tôi ra ngoài sân thì nó lẻo đẻo ra theo, mà đi vô phòng viết thì nó nhón như trước mặt, vào phòng ngủ nó lại theo vào rồi cuộn mình nằm trong một góc giường, thấy thật dễ thương!

Tôi nói với San:

"Hình như Bà Ngoại biết mẹ rất cô đơn nên hiện thân trở về qua con mèo cho ban đêm mẹ đỡ sợ."

San kể:

"Nó là mèo hoang, tự dung tìm đến. Thời gian Mẹ đi VN, thấy nó cứ đứng kêu trước cửa nhà, con cho nó ăn, vậy là nó ở lại luôn. Lúc đầu chỉ quanh quẩn ngoài sân, khi mẹ về mới thấy nó vô nhà và quán sát bên mẹ."

Phần tôi nghĩ: "Mẹ già tuổi Đinh Mão, Âu Cơ cũng tuổi Đinh Mão. Hai con **mèo-Người** bỏ tôi mà đi nên Trời đem **con mèo-Mèo** này đến an ủi, chứ thật tình từ nào đến giờ, chó mèo là do San và Âu Cơ đem về, nựng nịu một thời gian, xong ỳ ra không thèm ngó ngang đến nữa. Tôi không nhớ để chúng đói nên phải lo cho chúng. Chỉ có điều là

chưa bao giờ dám cho chúng vào phòng, lông lá vãi ra đơ bản, đừng nói là “*được ngủ chung trên giường*” như con mèo này.”

Có lẽ đó là **Mẹ già hiện thân về thật.**

Mà, cũng phải cảm ơn con mèo vì nhờ có nó mà ban đêm đỡ thấy sợ, do đó mới ngấm được kỹ càng câu nói của Nguyễn Du “*U cư sâu cực hốt truy hoan*”!

Lại nhớ lần lâu lắm, con chó nhỏ của San tình cờ nhờ tôi mà thoát chết. Sau đó nó cứ quẩn sát theo tôi, và trong nhà “*chỉ mỗi tôi*” mới được nó làm như thế.

Mẹ già thấy ngộ, phải bật cười, đưa ra nhận xét:

"Con có số lạ! Con người *lụy* con đã đành mà con vật cũng *lụy* theo con nữa!"

(Nhớ mãi chữ “lụy” của Mẹ!)

Cũng nhớ thêm chuyện con chó nhỏ của Âu Cơ, như sau:

Có lần mua cho Âu Cơ một cặp Chihuahua.

Lâu ngày, chó-Mẹ sanh ra hai chó-Con, một chó-chị-Đẹp và một chó-em-trai-Xấu.

Chó-Cha ra đường bị xe cán chết, chó-Mẹ buồn bã một thời gian rồi cũng chết theo.

Có cô học trò đến học, thấy cặp chó-Chị chó-Em, đâm thích, nài xin mua cả hai con.

Tôi sợ Âu Cơ buồn nên từ chối. Cô học trò cứ điện thoại làm phiền miết, bực quá, tôi đành phải nhường "chó-em-trai-Xấu" cho cô, giữ lại "chó-chị-Đẹp" cho Âu Cơ.

Rồi hễ mỗi lần đến học là cô học trò đem theo "chó em trai Xấu", nâng niu ôm ấp, cho ăn mặc đàng hoàng bánh chọe. Có lần cô ta kể, chó-em-trai bị bệnh, phải đưa đi bác sĩ thú y, tốn hết 600 dollars!

Lúc đó tôi mới sực nghĩ đến chó-chị-Đẹp đang nuôi, thấy xót xa tội nghiệp nó hết sức.

Tôi và Âu Cơ cũng rất thương nó, cho ăn uống đầy đủ, nhưng không bao giờ ẵm bồng âu yếm như tụi Mỹ vẫn làm với loài chó. Vậy mà nó rất trung thành, sáng sáng tự đi bắt những con chuột lớn ngoài vườn, đem về, đặt ngay trước cửa bếp, ý như muốn khoe công.

Từ đó tôi nghĩ, con Chó cũng như con Người, ngay cả Cỏ Cây, Đồ Vật, đều **có số phận may rủi (!)**

Đây mới đúng là mục Nước Chảy Qua Cầu “*muốn viết gì thì viết*” như Uyên Thao đã *offer* cho trong tờ báo Đời năm cũ. (“*Kiểu Ao Thả Vịt của Chu Tử*”, như lời đề nghị đêm nào lần đầu anh gặp tôi.)

Bây giờ **3:13 phút khuya**, thấy hết đau đầu nên ngồi viết tiếp câu chuyện về cô em gái bất hạnh.

Giờ đây nghĩ lại giai đoạn “*bao nhiêu lần Kiều My bị đưa vào nhà thương điên là bấy nhiêu lần Mẹ già khóc thầm theo số phận em gái*”, tôi thấy KINH HOÀNG HỒN thời gian mấy chị em còn ở trong căn nhà Yên Đỗ, sau khi Sài Gòn bị CS cưỡng chiếm.

Từng chút từng chút thông cảm cho sự chịu đựng khổ sở của chồng và hai đứa con Kiều My bao nhiêu thì lại càng thương cho Mẹ già bấy nhiêu.

Thấy tôi vất vả vì em, Mẹ vừa an tâm lại cũng rất đau khổ.

Bà hay nói thế này:

“Con là cái dù che cho tất cả mọi người.”

Hoặc:

“Bây giờ con là chỗ dựa duy nhất của Mẹ, hãy ráng giữ gìn sức khỏe.”

Rồi thêm:

“Ông Trời rất công bằng nên sau khi đã bắt Tí đi, bắt Bé điên loạn, bắt My Châu u sầu theo hoàn cảnh nó, thì ông cũng để lại con khỏe mạnh cương nghị cho Mẹ nương vào.”

Những câu nói thật khiến tôi đau lòng. Đau lòng hơn khi đã quá rõ bản chất rất thương con của Mẹ, “*không bao giờ muốn nói những điều thống khổ cho con nghe, sợ con lây cái khổ.*”

Phần tôi nhờ sống sát cạnh bên nên hiểu ra mọi nỗi niềm ẩn khuất trong lòng Mẹ.

Người thứ hai hiểu là Kiều My (những khi em “tỉnh”).

Thứ ba là My Châu.

Trong một thư nhận của My Châu gửi từ Bruxelles, đọc những lời em mà đứt ruột:

“Châu rất cảm ơn chị đã có một mái nhà cho Mẹ và đã thu xếp cuộc sống Mẹ an ổn. Nếu không có chị thì chẳng còn một ai nữa. Phần Châu đã bết tất, thương Mẹ nhưng không sao làm được.”

Viết như thế tức là My Châu đã loại ra ngoài ba ông anh lớn (có một người đã chết)?

Chẳng trách họ được. Xa gia đình từ khi du học 18 tuổi, bị đời sống Âu Châu nhiễm vào trong máu, nên họ không sao hiểu thấu những nỗi đau to lớn trong trái tim người mẹ. Đó là cái Phúc họ không được nhận; tôi chỉ biết xót thương cho họ mà thôi.

Thời gian đem Kiều My về ở chung, sợ dĩ có chuyện tôi vào làm việc trong quán café Starbucks ở phi trường San Jose, mỗi ngày chung đụng chịu đựng với đám đàn bà Phi, đàn bà Mễ ồn ào ít học (điều, nhiều lần khiến Phan Diên tự “*lấy làm lạ!*”) là do bởi “*muốn sang hết số học trò của mình qua cho Kiều My dạy, cho em tự tin mà đứng dậy*”...

(Trạng huống nói trên cũng **giống y như thời gian sau tháng 4/1975** tôi lao vào cuộc sống Cải Lương để có trong tay cái thẻ Nghệ Sĩ cho gia đình khỏi bị đẩy đi vùng Kinh Tế Mới).

Hai nổi ê chề có nhiều điểm “giống” và “khác”.

Khác hơn hết là ở chỗ: Thời 1975, Mẹ già và bốn đứa con gái đầu có phải “*ăn cơm độn củ mì, độn hạt bobo*” như cái ách nạn toàn dân Miền Nam phải chịu thì ***vẫn còn nhìn thấy nhau***, còn chưa thực sự tang thương NHƯ HIỆN TẠI sống trong cảnh “đàn chim lìa tổ Mẹ”, mỗi đứa một nơi, trên bơ sữa đầy đủ của xứ người.

Cái ý tưởng như trong một thư Uyên Thao viết:

“BG là người của những mối bận tâm khác hơn là loại chuyện vụn vặt ấy. Hãy trả cát bụi lại cho bờ đường” đã rất đúng ở câu thứ nhất.

Còn câu thứ hai, phải viết thêm rằng:

“Chính nhờ đã ‘*trả cát bụi lại cho bờ đường*’ mà tôi **mới có dịp báo đáp** Mẹ già *chút nào* công ơn sinh dưỡng, đền tạ với Mẹ *chút nào* những tội lỗi đã phạm, giúp Mẹ chăm lo em gái, và giữ vững cho cả Mẹ già lẫn hai đứa em gái, luôn cả hai ông con trai còn sống niềm tin rằng ‘***Mẹ vẫn còn có một mái nhà và có chị bên cạnh***’ như lời thư My Châu viết; và cũng như lời Kiều Mỹ nhận định cùng Âu Cơ sau cái đêm Bà Ngoại vừa mới qua đời:

“Mẹ con là người có tài. Mà có Tài thì thường có Tật. Dù vậy Dì Bé phải công nhận, một khi có ai hay việc gì mà đặt vào tay mẹ con thì bảo đảm là ổn thỏa, chu đáo. Như Bà Ngoại, hay chính Dì Bé, những tháng năm ở trong nhà này, Dì Bé thấy rất an tâm, không phải lo toan gì cả.”

[Từ rất lâu, tôi vẫn nghĩ và nói ra với các vị cán sự xã hội, với mọi người chung quanh để phản đối việc họ “*cứ xúi đưa mẹ già vào nursing home*” bằng luận điệu rằng: “*Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi là người lớn, săn sóc bảo bọc tôi. Bây giờ người già hóa trẻ, tại sao tôi lại không phải là người lớn chăm sóc cho Mẹ y như bà đã làm hồi đó cho tôi?*”]

Cũng thêm một ý nghĩ luôn nằm trong óc tôi thời gian 2015-2016 nhận chịu “*quả báo dòng họ*” trong sự việc bị Âu Cơ “*quay mặt*” khi Mẹ già vừa nằm xuống:

“May là Mẹ đã chết... Nếu không, biết ra sự từ bỏ của Âu Cơ, hẳn Mẹ đau đớn chừng nào ở thế giới bên kia theo nỗi cô đơn tuyệt đối mà đứa con gái lớn của Mẹ đang phải gánh hôm nay.”

Và lời “*cảm ơn Âu Cơ*” đã ghi đây trên các trang sách của tác phẩm Bi Kịch Một Nhà Văn (NXB Văn Uyển 2016) vẫn vọng vang hoài giữa trái tim theo ý nghĩ “*rất mừng cho Mẹ*” như đã viết ở trên!

Độc lịch sử, thấy Hạng Vũ người nước Tây Sở, THUA Lưu Bang trong trận Cai Hạ (năm 202 trước Công Nguyên) KHÔNG PHẢI vì Hạng Vũ là kẻ bất tài, mà chỉ vì lúc đó phải ở vào cái thế cô đơn trước đám Chư Hầu hùng mạnh, nên, khi cùng đường chạy đến Ô Giang đã phải đâm cổ tự vẫn.

Ôi! Hoàn cảnh người trăm năm xưa và người đời nay có khác gì nhau đâu?!

Cái thế “đôi đầu” của tôi chính khởi đi từ một vị Ác Thần Định Mệnh, kẻ đang giơ nanh đưa vuốt trên nhiều góc cạnh. Nhưng, tôi không cho phép mình tự sát như Hạng Vũ đã làm, khi mà **vẫn còn có những con người** rất thân yêu đang trông cậy sau lưng.

Câu viết của Uyên Thao “*BG là người của những mối bận tâm khác...*” quả là THẬT ĐÚNG!

[]

*Trần Thị Bông Giấy.
(Bài chỉnh sửa xong lúc 2:20 khuya,
San Jose, May 26/2017, thứ Năm.)*

[]